

Arrest

nr. 93 655 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Op jonge leeftijd verloor u uw vader bij een ongeluk. Anderhalf jaar later hertrouwde uw moeder met de broer van uw vader. Hij kreeg de voogdij over u. Uw stiefvader was verslaafd aan opium. Voorts sloeg hij zowel u als uw moeder. Vanaf uw zestien jaar mocht u van hem niet meer naar school gaan. Op zestien à zeventienjarige leeftijd werd u gearresteerd omwille van het fout dragen van uw hijab (Islamitische hoofddoek). Na een paar uur vasthouding en het ondertekenen van een schriftelijke verklaring werd u vrijgelaten. Toen u achttien werd kocht uw stiefvader een woning en zette deze op uw naam. In deze woning, waar u ook

woonde, baatte hij een huis van ontucht uit. Op een dag hield hij een feestje waar alcohol en drugs aanwezig waren. Uw stiefvader verplichtte u om mee te drinken. Die avond werd u door twee mensen verkracht. De volgende dag toonde uw stiefvader de opnames van deze verkrachting. U bedreigde hem en zei dat u klacht zou indienen en weg lopen met uw broer. Uw stiefvader antwoordde dat hij, indien u dit zou doen, de film aan de politie zou geven. Na het feestje waren er nog heel vaak dergelijke bijeenkomsten bij u thuis. Uw stiefvader liet zijn vrienden langskomen om opium te gebruiken. Voorts werd er gedronken en gingen mensen per twee in een aparte kamer 'de liefde bedrijven'. U diende aanwezig te zijn voor het geval iemand met u samen wou zijn. Uw stiefvader nam daarvoor geld in ontvangst. Op een dag verplichtte hij u mee te gaan met de zoon van één van zijn vrienden. Hij verkrachtte u. U werd zwanger en met het medeweten van uw stiefvader deed u een abortus. U diende geen klacht in tegen uw stiefvader omdat hij veel macht had en u bang was van hem. In de aanleiding van de Iraanse presidentsverkiezingen van 1388 (2009), toen er volop campagne werd gevoerd, ging u naar de betogingen. Ook na de verkiezingen bent u een tweetal keer gaan betogen. Uw moeder vertelde uw stiefvader over deze deelnames en hij sloeg u. In de 4de maand van 1389 (juni 2010) belde uw moeder u op toen u aan het winkelen was. Ze zei dat u niet naar huis moest komen. Daarna passeerde u aan jullie straat en u zag dat de autoriteiten, de meisjes en vrouwen die in jullie woning aanwezig waren, net als uw moeder, meenamen. U wist niet wat te doen en contacteerde de oom van uw moeder. Hij bracht u in contact met de smokkelaars. Via Turkije kwam u naar België waar u op 9 augustus 2010 asiel heeft aangevraagd. Aangezien er zich een film in de woning bevindt waarop u seks heeft met twee mannen en aangezien het huis van ontucht op uw naam staat, vreest u bij een terugkeer naar Iran gestraft te worden door de Iraanse autoriteiten. Tevens vreest u uw stiefvader. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u een kopie van de 1ste pagina van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw broer D. H. K. (...) en een dankkaartje van uw vroegere school neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen vluchtmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw reisweg - u zou illegaal vanuit Iran naar België zijn gereisd - niet aannemelijk hebt kunnen maken. Zo kon u nagenoeg niets vertellen over deze reisweg. U zou vertrokken zijn vanuit Karaj en met een personenauto zou u naar Urumieh zijn gegaan. Vanuit Urumieh zou u samen met een persoon die voor een smokkelaar had gezorgd naar een garage zijn gereden. U kon echter, naast Hadji Abad, geen enkel dorp of stad opnoemen die u zou zijn tegengekomen sinds uw vertrek uit Karaj tot uw aankomst in de garage. U had ook geen enkel idee in welk dorp of stad deze garage zich bevond. Ook de naam van het land waar u in een tweede vrachtwagen zou zijn gestapt, was u onbekend. Verder kon u niet zeggen welke landen u zou zijn doorgereisd op weg naar België en had u geen enkel idee van de plaats waar de persoon met een kleine camionette, die u uiteindelijk ergens dichtbij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben afgezet, u is komen ophalen (CGVS p. 10-11-12).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw beweerde situatie in Iran aan te brengen. Niettegenstaande u beweerde dat de woning, die gebruikt werd door uw stiefvader als een huis van ontucht, op uw naam stond én u beweerde dat uw broer, waarmee u nog contact heeft, in Iran verblijft, slaagde u er niet in de eigendomsakte van deze woning neer te leggen. U verklaarde hierbij dat uw broer deze eigendomsakte niet kon gaan ophalen bij de notaris aangezien hij in Bander Abbas verblijft en dit 1200 km ver is van de notaris die woonachtig is in Teheran (CGVS p. 9-10). Deze verklaring houdt geen steek. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat uw broer een volwassen jongeman is die zonder enig probleem, na de arrestatie van uw moeder, vanuit Teheran in Bander Abbas is geraakt, kan aangenomen worden dat hij eveneens, om u te helpen, kan terug reizen naar Teheran. Daarenboven zijn er heden ten dage meerdere communicatiemiddelen beschikbaar – e-mail, fax – om zelfs vanuit België, (een kopie) van deze eigendomsakte te bekomen.

Niet alleen kon u geenszins aantonen dat het huis van ontucht wel degelijk op uw naam zou staan, evenmin slaagde u erin enig (begin van) bewijs van de hieruit voortvloeiende problemen neer te leggen. Zo beschikt u over geen enkel document (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) dat de door u aangehaalde problemen enigszins kan staven. U weet ook niet of de autoriteiten na uw vertrek uit Iran zijn langsgelaten op zoek naar u (CGVS p. 9). Meer nog, u weet zelfs niet of u daadwerkelijk gezocht en/of vervolgd wordt door de Iraanse autoriteiten (CGVS p. 9). Ook over het lot van uw moeder en uw stiefvader – die u eveneens zou vrezen bij een terugkeer naar Iran – tast u volledig in het duister. U zou weliswaar gezien hebben dat uw moeder gearresteerd werd door de Iraanse autoriteiten, maar u kon niet zeggen of zij ondertussen al vrijgelaten is (CGVS p. 5). Ook over de situatie van uw stiefvader kon u niet meer vertellen dan dat hij misschien ook wel gearresteerd was.

U heeft geen enkel idee of hij vrij rondloopt in Iran of in de gevangenis verblijft (CGVS p. 27). U verklaarde in dit verband dat u enkel aan uw broer gevraagd heeft of uw moeder is vrijgelaten maar dat hij geen nieuws had. U heeft ook geen idee of uw broer enige poging heeft gedaan om nieuws in te winnen aangaande jullie moeder en/of stiefvader (CGVS p. 22). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor uw stiefvader en/of voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een daadwerkelijke vrees voor uw stiefvader en/of vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Daarnaast dient een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt in uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw stiefvader uw moeder verslaafd had gemaakt aan harddrugs en hij haar deze drugs ook gaf zodat zij zou zwijgen en niet op de situatie zou reageren (vragenlijst CGVS vraag 3.5 p. 2). Echter, toen u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd of uw moeder drugs nam, repliceerde u in eerste instantie dat zij geen drugs nam. Daarna verklaarde u dat ze misschien wel af en toe iets gebruikte samen met uw stiefvader maar zij niet verslaafd was (CGVS p. 23).

Vervolgens stroken uw levensstijl/activiteiten in Iran geenszins met het profiel dat u uzelf aanmeet waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas volledig ondermijnt wordt. Zo verklaart u enerzijds dat u sinds uw 16 jaar niet meer naar school mocht aangezien uw stiefvader niet wou dat u nog veel buiten ging. Uw stiefvader, die verslaafd was aan opium gaf illegale feestjes, sloeg u en verkocht u aan zijn vrienden. U durfde hem geenszins aan te geven bij de Iraanse autoriteiten –zelfs niet op de momenten dat u buitenshuis was en hij bezig was met illegale activiteiten zoals het gebruik van drugs, drinken van alcohol en prostitutie – waarop heel ernstige straffen staan in Iran - aangezien u bang was van hem. U deed ook nooit enige poging om aan zijn ‘autoriteit’ te ontsnappen door bijvoorbeeld iemand –familie of dokter- volledig in vertrouwen te nemen, weg te lopen van huis of op zoek te gaan naar een vluchthuis en dit alles omdat u schrik had (CGVS p. 1, 14-18). Dit profiel van angstige (stief)dochter die niets kon ondernemen strookt niet met uw verklaringen dat u – in een land als Iran - zonder enig probleem/moeite een dokter heeft gevonden die een illegale abortus wou uitvoeren, u probleemloos deze abortus heeft laten uitvoeren en u bovendien over voldoende geld beschikte om deze ook zelf te bekostigen (CGVS p. 19,20,28). Ook een deel van uw - illegale - reis naar België heeft u probleemloos zelf bekostigd (CGVS p. 29). Evenmin strookt dit profiel met uw verklaringen dat u zonder meer met uw vriendinnen telefonisch van thuis uit kon afspreken om naar de betogingen in de nasleep van de Iraanse presidentsverkiezingen te gaan en u er geenszins voor terugdeinsde om meermaals effectief naar dergelijke betogingen – waar meerdere personen zijn vermoord door de Iraanse autoriteiten én waar ook uw stiefvader zich niet in kon vinden– te gaan (CGVS p. 24-26).

Hierbij kan nog aan toegevoegd worden dat ook het feit dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard geboren te zijn op 08/01/1368 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 28/03/1989) (DVZ inschrijving; verklaring DVZ p. 1) maar u voor het Commissariaat-generaal plots verklaarde dat u geboren bent op 08/09/1370 (29/11/1991) (CGVS p. 2) en u geen enkel bewijs van uw daadwerkelijke leeftijd heeft neergelegd, doet vermoeden dat u uw leeftijd – het wel of niet achttien jaar zijn op het moment van de feiten - heeft aangepast aan uw verklaringen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan uw asielmotieven.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde dankkaartje toont aan dat u school heeft gelopen in Iran. De shenasnameh (geboorteboekje) van uw broer toont de identiteit van uw broer aan. Hieraan wordt in deze beslissing niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) “van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van

27/02/1976 (B.S. 3 mei 1969)", van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij verzoekende partij verwijt de eigendomsakte van de woning niet te kunnen neerleggen, betoogt verzoekende partij dat zij heeft uitgelegd dat het contact dat zij met haar broer had kortstondig was en dat hij kwaad was op haar. Tevens heeft zij aangegeven dat hij 1200 kilometer verder verblijft. Het is dan ook absoluut niet evident voor haar broer dat hij zo'n lange, kostelijke reis zal maken voor zijn zus, waar hij bovendien kwaad op is. Verder geeft verzoekende partij ook aan dat de meerwaarde van zulk document gering is, aangezien uit deze eigendomsakte niet blijkt of het ook degelijk een "*huis van ontucht*" is. Betreft de door verwerende partij gedane opmerking dat er heden ten dage meerdere communicatiemiddelen voorhanden zijn om zelfs vanuit België, deze eigendomsakte te verkrijgen, argumenteert verzoekende partij dat het "*ongeloofwaardig*" is dat de notaris "*uit de goedheid van zijn hart*" een eigendomsakte zal doorfaxen. Er wordt immers verwacht dat voor deze moeite een aanzienlijke vergoeding zal worden aangerekend, geld dat zij niet heeft, benadrukt verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter staving van haar relaas enkel een bedankaartje neerlegt van haar school en de shenasnameh van haar broer. Er dient nogmaals op te worden gewezen dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij ernstige inspanningen onderneemt om haar relaas enigszins te staven, te meer nu zij nog contact onderhoudt met haar broer die momenteel nog in Iran verblijft. Het excuus dat dit niet mogelijk zou zijn omdat hij 1200 kilometer ver verblijft van de notaris, heeft verzoekende partij reeds eerder opgeworpen. Verwerende partij motiveert in haar beslissing dat deze verklaring geen steek houdt, aangezien uit haar verklaringen blijkt dat haar broer een volwassen

jongeman is die zonder enig probleem, na de arrestatie van haar moeder, vanuit Teheran in Bander Abbas is geraakt, zodat kan worden aangenomen dat hij om haar te helpen eveneens kan terugreizen naar Teheran en er eveneens meerdere communicatiemiddelen beschikbaar zijn via dewelke verzoekende partij dit document zou kunnen bemachtigen. Het herhalen van dezelfde verklaring biedt dan ook geen soelaas. Weliswaar voegt verzoekende partij er in haar verzoekschrift aan toe dat het voor haar broer niet evident is om zo'n lange, kostelijke reis te maken, te meer nu hij kwaad is op haar. De Raad is van oordeel dat deze uitleg niet afdoende is. Immers, verzoekende partij werd er tijdens het gehoor op gewezen dat het belangrijk is dat zij documenten, zoals haar shenasnameh, haar melli-kaart en de eigendomsakte van het huis dat op haar naam zou staan, bijbrengt en dat zij er bij haar broer op moet aandringen om de akte te gaan ophalen in Teheran (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Nergens uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij effectief moeite heeft gedaan om het gevraagde document, al dan niet via haar broer, op te vragen. De Raad wijst erop dat ook via tal van andere kanalen, eventueel zelfs gebruik makende van een Iraanse advocaat, en communicatiemiddelen naar een dergelijk document kan worden gesolliciteerd. Dat de notaris dit slechts zou doen mits een aanzienlijke vergoeding, die zij niet kan betalen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt. Verzoekende partij heeft hier niet eens een poging toe gedaan, zo blijkt. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor eveneens aangeeft dat zij nog contact heeft met andere vrienden uit Iran en dat zij via een vriend die hier in Leuven studeert aan het dankkaartje van haar school is geraakt (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid zou zijn om ook maar enig document waarmee zij haar verklaringen zou kunnen staven, in handen te krijgen. Waar verzoekende partij nog aangeeft dat de meerwaarde van zulk document gering is, aangezien uit deze eigendomsakte niet blijkt dat het ook degelijk een "*huis van ontucht*" is, merkt de Raad op dat dergelijke opmerking niet ter zake doet. Verzoekende partij werd er immers tijdens haar gehoor duidelijk op attent gemaakt dat het belangrijk is om dergelijk document bij te brengen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen bevredigende uitleg geeft voor het ontbreken van enig begin van bewijs omtrent de verschillende elementen in haar asielrelaas.

2.2.4.1. Betreft de vaststelling dat verzoekende partij niet kon aangeven of zij effectief wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten en dat zij niet weet wat er met haar moeder en met haar stiefvader is gebeurd, brengt verzoekende partij ter vergoelijking aan dat zij heeft verklaard dat zij slechts kortstondig contact heeft gehad met haar broer en dat die geen nieuws had. Bovendien staat diens gsm heel de tijd uit. Verzoekende partij verklaart dat zij niet aan meer informatie kan geraken.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Het zich niet terdege informeren via familie of vrienden, met wie zij verklaart nog contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De ter vergoelijking aangevoerde uitleg kan de Raad niet overtuigen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor, wanneer haar wordt gevraagd of zij een poging heeft gedaan om nieuws in te winnen, het volgende verklaart: "*Alleen aan mijn broer gevraagd. Ik had zelf geen reden omdat te onderzoeken.*" (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Wanneer aan verzoekende partij wordt gevraagd of de autoriteiten nog zijn langsgekomen na haar vertrek uit Iran, stelt verzoekende partij dat zij dit niet weet omdat haar broer in Bander Abbas woont en dat zij het verder aan niemand kon vragen (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Het blijkt derhalve uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij, wat betreft het zich informeren over de stand van zaken in verband met haar eigen problematiek, enkel rekent op haar broer. Het is volgens de Raad volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij, die beweert haar stiefvader te vrezen, evenals de Iraanse autoriteiten omdat zij op papier de eigenaar is van een "*huis van ontucht*" en er zich in dat huis, waar de autoriteiten binnenvielen, een film bevindt waarop te zien is dat zij seks heeft met twee mannen, enkel haar broer als informatiekanaal gebruikt – en kan gebruiken – teneinde te weten te komen of er nog nieuws is. Van iemand die verklaart dergelijk zware problemen te hebben, kan een meer doortastende houding worden verwacht, te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij ook nog met vrienden in Iran communiceert (zie punt 2.2.3.2.). Uit hetgeen zij op het Commissariaat-generaal vertelde kan eveneens worden afgeleid dat zij bijzonder weinig interesse vertoont voor de huidige situatie van haar moeder, die volgens haar mede verantwoordelijk is voor de ellende die zij heeft ondergaan met haar stiefvader. Indien zij beweert dat de autoriteiten in haar huis zijn binnengevallen en dat zij de vrouwen die zich in dat huis bevonden, waaronder haar moeder, hebben meegenomen, is het anders wel van cruciaal belang voor verzoekende partij om te weten te komen of haar moeder reeds is vrijgelaten en of zij nog verdere problemen heeft gekend met de Iraanse autoriteiten. Haar moeder zou haar immers kunnen

vertellen of diens echtgenoot (de stiefvader van verzoekende partij) nog steeds wordt vastgehouden en of de autoriteiten naar haar op zoek zijn omdat het huis op haar naam staat en er zich in deze woning een video met bezwarend materiaal zou bevinden. Haar rancune ten opzichte van haar moeder weegt niet op tegen het mogelijk kunnen inwinnen van deze uiterst belangrijke informatie, waarmee verzoekende partij een veel duidelijker beeld zou kunnen krijgen van de problemen en risico's waarmee zij te maken zou kunnen krijgen indien zij naar Iran zou terugkeren. Dergelijke houding, besluit de Raad, valt niet in overeenstemming te brengen met haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.5.1. Aangaande de tegenstrijdigheden met betrekking tot het drugsgebruik van haar moeder en haar geboortedatum, stelt verzoekende partij dat zij in het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gemeld dat er in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken heel wat fouten stonden. Het verslag werd niet vraag per vraag overlopen en verwerende partij vergeet te vermelden dat dit ook een vergissing betreft vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekende partij bevestigt dat haar moeder niet verslaafd is en dat zij zelf geboren werd op 29 november 1991.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij abstractie tracht te maken van hetgeen zij eerst heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken. Teneinde duidelijk te maken dat diens bovenstaand argument niet kan worden gevolgd, verwijst de Raad naar de betreffende passage in het gehoorverslag:

“Opmerkingen DVZ,

Achteraf heb ik mijn verslag nagelezen en daar stonden heel veel fouten in.

Welke fouten?

Er stond ergens dat mijn nonkel op mijn 16de mij niet meer naar school liet gaan maar er stond niet bij dat ik dan verder op mijn eigen thuis heb gestudeerd.

Nog?

Kan ik het even erbij nemen zodat ik het kan bekijken?

Ja, doe maar

Er staat ook dat mijn stiefvader te weten was gekomen dat ik in de betoging was maar dat heb ik niet gezegd.

Wat heeft u dan wel gezegd?

De paragraaf heeft niets te maken met wat ik heb gezegd over mijn leven.

Nog zaken?

Neen” (administratief dossier, stuk 4, p. 1-2).

Uit deze passage blijkt duidelijk dat verzoekende partij, bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal, de mogelijkheid werd geboden om alle eventuele fouten nog recht te zetten. Er werd haar tot drie keer toe gevraagd welke fouten er dan in het verslag stonden en of zij nog andere opmerkingen had met betrekking tot het verslag. Dat dit verslag tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet vraag per vraag werd overlopen, zodat de andere tegenstrijdigheden niet konden worden vermeld, betreft een argument dat kant noch wal raakt. Indien verzoekende partij van mening was dat het verslag onvolledig is of dat er fouten in staan, dient zij deze fouten logischerwijze zelf aan te kaarten. De Raad merkt verder op dat dit verslag haar op de Dienst Vreemdelingenzaken, na afloop, bovendien nog werd voorgelezen in het Farsi, waarna zij de inhoud ervan voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, p. 3). Het komt dan ook absoluut niet geloofwaardig over dat verzoekende partij, na te zijn geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden in de weigeringsbeslissing, *post factum* met dergelijk argument komt aandragen. Het bevestigen van de feiten zoals zij die heeft weergegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, biedt geen soelaas. Dergelijke tegenstrijdigheden betreffen de kern van haar relaas, en leiden er dan ook toe dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen ernstig in het gedrang worden gebracht.

2.2.6.1. Met betrekking tot de opmerking van verwerende partij dat haar levensstijl/activiteiten in Iran geenszins te rijmen vallen met het profiel dat verzoekende partij zichzelf aanmeent, verklaart verzoekende partij ten eerste dat zij heeft verklaard dat ze deels geld heeft gekregen van haar moeder en nonkel om de abortus te laten uitvoeren. Het is verzoekende partij ook helemaal niet duidelijk waarom het in Iran moeilijk zou zijn om een abortus te laten uitvoeren. Zij stelt dat verwerende partij geen objectief stuk neerlegt in verband met de mogelijkheden om in Iran abortus te plegen. Deze vaststelling is dan ook uit de lucht gegrepen, meent verzoekende partij.

Verder oppert verzoekende partij nog dat het feit dat zij banger was van haar stiefvader dan van de autoriteiten, volledig in haar profiel past. Zij redeneerde immers dat de autoriteiten haar geen wredere zaken zouden kunnen aandoen dan haar eigen stiefvader. Bovendien had zij nood aan een uitlaatklep.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat het feit dat zij banger was van haar stiefvader dan van de autoriteiten, volledig in haar profiel past omdat zij dacht dat de autoriteiten haar geen wredere zaken zouden kunnen aandoen dan haar eigen stiefvader en zij bovendien nood had aan een uitlaatklep, oordeelt de Raad dat dergelijk gedrag hoe dan ook niet strookt met haar verklaringen dat zij sinds haar 16 jaar niet meer naar school mocht aangezien haar stiefvader niet wou dat zij nog veel buitenkwam. Het komt niet aannemelijk over dat verzoekende partij, die zodanig veel angst koesterde ten opzichte van haar stiefvader – een opiumverslaafde die haar sloeg, bedreigde en prostitueerde – dat zij geen enkele stap durfde te zetten om hem aan te geven bij de Iraanse autoriteiten, weg te lopen of naar een vluchthuis te gaan, dan wel meermaals naar betogingen kon gaan, wetende dat zij hierdoor nog meer problemen zou kunnen krijgen indien haar stiefvader dit te weten zou komen, hetgeen uiteindelijk ook het geval was. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift voorhoudt, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij zelf haar abortus heeft betaald omdat zij voldoende geld had (administratief dossier, stuk 4, p. 28). Gelet op haar verklaringen – verzoekende partij durfde haar stiefvader niet aangeven bij de Iraanse autoriteiten, zelfs niet op momenten dat hij buitenshuis was en hij bezig was met illegale activiteiten waarop heel strenge straffen staan in Iran, en zij heeft verder ook nooit enige poging ondernomen om aan zijn autoriteit te ontsnappen door bijvoorbeeld iemand in vertrouwen te nemen, weg te lopen van huis of op zoek te gaan naar een vluchthuis omdat zij schrik had – acht de Raad het zeer bevreemdend dat verzoekende partij dan wel de durf en de – onder meer financiële – zelfstandigheid aan de dag legt om een abortus te laten uitvoeren en om op eigen houtje naar België te vluchten. Verwerende partij kon uit deze vaststellingen met recht besluiten dat haar levensstijl/activiteiten niet in overeenstemming te brengen vallen met haar beweerde vrees voor vervolging. Dat verwerende partij geen psychiatrisch of psychologisch rapport of objectief onderzoek voorlegt waaruit blijkt hoe een angstig misbruikt meisje zich “hoort te gedragen”, betreft een opmerking die geen hout snijdt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij, alle elementen die verzoekende partij heeft aangereikt in acht genomen, tot bepaalde vaststellingen is gekomen, waaronder deze dat de activiteiten en het gedrag van verzoekende partij niet strookt met haar voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad bevestigt dat verwerende partij, die met alle elementen heeft rekening gehouden, met recht tot de conclusie kon komen. Het al dan niet voorhanden zijn in het dossier van psychiatrische en/of psychologische rapporten is hier niet aan de orde.

2.2.7. Aangaande de argumenten van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij haar afgelegde reisroute vanuit Iran naar België niet aannemelijk kan maken, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat haar asielrelaas toch geloofwaardig kan worden bevonden op grond van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet – zo heeft zij een oprechte inspanning geleverd om haar asielaanvraag te staven, heeft zij diverse documenten neergelegd, heeft zij alle relevante elementen waarover zij beschikt voorgelegd en heeft zij een verklaring gegeven voor het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn haar verklaringen samenhangend, aannemelijk en niet in strijd met algemene en specifieke informatie, heeft zij haar asielrelaas zo spoedig mogelijk ingediend en kan haar asielrelaas in grote lijnen als geloofwaardig worden beschouwd – en zij stelt dat verwerende partij zich ten onrechte focust op het gebrek aan stukken, waarbij zij nog toevoegt dat de verwachtingen die verwerende partij koestert in verband met het voorleggen van bewijsstukken irrealistisch zijn, wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt derhalve vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat helemaal niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de

bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT